

fleste Mennesker. Man har, naar man forhandler et Spørgsmaal om materielle Anstæffelser til Hær og Flaade, en Jølelse af, om hvorvidt der kommer Noget ud af Forhandlingerne, selv om de fortsættes i længere Tid. Det har man en Jølelse af, saasnart man ser, at der til saadanne materielle Anstæffelser knyttes Betingelser om Skat og den Slags Ting, som ligefrem ikke vedkomme selve Anstæffelserne. Man har en Jølelse af, om man kan vente at faae en Flaadelov ført igjennem, og om det er praktisk at behandle Detaillerne i en saadan Sag, naar man ser, at der stilles Forslag om, at Flaadeloven ikke skal træde i Kraft, før Hærloven samtidig er traadt i Kraft. Der er ogsaa et Instinkt, der siger, at en Sandsynlighed for at faae en Lov ført igjennem om Pensionering til Underklasserne bliver mindre, naar man hører Forslag fremsat om, at denne Lovs Kræfttræden skal betinges af, at der samtidig dermed ogsaa skal træde en Lov i Kraft om Lønninger ved Hær og Flaade, som man endnu ikke engang har naaet frem til at faae behandlet. Men jeg skal tillige ogsaa sige, at Instinktet kan være veiledende ogsaa i modsat Retning. Naar man mærker i en Forhandling i et Udvalg paa 14—15 Mennesker, at Mænd som de ærede Medlemmer for Aalborg Amts 5te Valgkreds (B. Holm), for Ringskjøbing Amts 5te Valgkreds (Clausager) eller fra Odense Amts 5te Valgkreds (Kl. Bernsen) eller Skanderborg Amts 2den Valgkreds (N. Jensen) med stor Interesse beskæftige sig med og deltage i Diskussionen om et Lovforslag, f. Ex. det om Hæstvedredningen for Hæren i Tilfælde af Krigsberedskab, saa siger Instinktet En fuldstændig: Der faae vi sandsynligvis et brugbart Resultat. Det er kun det, jeg vil anvende ligeoverfor de forskellige Lovforslag. Instinktet kan undertiden sige os: De Forhandlinger ere ikke overflødige, deraf faae vi noget Resultat; og Instinktet kan ogsaa i andre Tilfælde sige os: Der faae vi ikke Noget ud af. De Herrer ville vist tilfulde ved de Lovforslag, som senere komme til Forhandling, forstaa, hvad jeg har ment.

Winther: Jeg vil kun tillade mig at motivere, hvorfor jeg vil afholde mig fra at stemme over de i denne Sag foreliggende Ændringsforslag. Der er efter min Mening deri adskillige Punkter, som i og for sig ere grundede paa rigtige Principer, og jeg kunde altsaa have ønsket at stemme for saadanne Punkter. Naar man saaledes f. Ex. har villet forebygge, at flere Mergange skulde blive indkaldte, end Tilfældet nu kan blive, er det et Fremskridt, som man maatte ønske kunde gennemføres, men Grunden, hvorfor jeg ikke kan stemme for noget af Ændringsforslagene, og hvorfor jeg i det Hele taget anser det for rigtigt at holde mig tilbage fra denne Sag, er den, at den gaar ud paa at udvide Flaaden i en saadan Grad, som forekommer mig at være overdreven. Jeg anser

det altsaa for rigtigt for mit Vedkommende at afholde mig fra at stemme over de enkelte Ændringsforslag, idet jeg isørigt skal stemme imod Loven i det Hele. — Der fremkom en Betragtning fra den ærede sidste Læser (Thomsen), som gav mig noget Haab om, at det dog vilde gaa heldig frem med denne Sag. Efter det ærede Medlems Mening synes nemlig Reformerne at ville komme til at fremtræde samtidig paa alle Gebeter, og det forekommer mig at være fuldstændig rigtigt. Det ærede Medlem troede det var en Feil, at man ikke vilde fastsætte Pensionsreglerne uden i Forbindelse med Lønningsreglerne, men den Maaede, hvorpaa man saalænge er gaaet frem, synes tværtimod mig at være en Feil, idet man bestandig ved Regjeringens Mellemkomst har skiftet de to Ting fra hinanden. Jeg skal dog ikke vibere opholde mig ved dette; mit Haab er, at Hærlov, Flaadeplan, Lønninger ved Hær og Flaade og de dertil hørende Planer over Besætningsvæsenet skulle afgjøres paa een Gang, og at det paa een Gang skal bestemmes, hvorledes det Hele skal indrettes. Dette giver mig Haab om, at det, jeg ikke ønsker skal komme frem, heller ikke vil gaa i Opfyldelse i længere Tid.

Mavn: Jeg skal ikke forlænge Diskussionen videre, og jeg skal derfor afholde mig fra at gaa ind paa alle de forskellige Spørgsmaal, som gjentagne Gange ere behandlede. Det er blot i Anledning af en Bemærkning, der i Lørdags kom fra den ærede Ordfører, at jeg har fundet mig foranlediget til at tage Ordet. Den ærede Ordfører sagde, hvis jeg ikke hørte feil, at Marinebestyrelsen havde omgaaet den nu gjældende Lov om Søværnets Ordning med Hensyn til Afgangen til Officereskolen, og da jeg nu ogsaa har været i det Tilfælde at staa i Spidsen for Marinens Bestyrelse, kan jeg ikke undlade paa det Bestemteste at tilbagevise denne Beskyldning. Det maa selvfølgelig være til § 19, den ærede Ordfører har sigtet, idet deri er bestemt hvilke Betingelser der skulle opfyldes af dem, som ville indstille sig til Adgangsprøve ved Officereskolen. Det hedder i denne Paragraf: „Som Clever i yngste Klasse optages unge Mænd, som enten have den Søfart, der udfordres til at opnaa Halvbefarenhedsgraden, eller have tjent som Lærlinge efter det fyldte 14de Aar, som Menige eller som Underofficerer mindst 9 Maanedes til Orlogs, og fra denne Tjeneste medbringe gode Vidnesbyrd.“ Naar man skal have omgaaet denne Lovbestemmelse, kunde det, saa vidt jeg kan se, kun være stet paa den Maaede, at man enten havde forhindret nogle af de forskellige Klasser fra at indstille sig, eller at man — hvad jeg dog ikke tror kunde kaldes en Omgaaen af Loven, men maaste en lidt anden Maaede at udføre den paa, end forudsat — i overordentlig Grad havde begunstiget een af disse Klasser. Ordføreren for det Udvalg, der i 1867—68 var